

มาตรฐานขั้นต่ำสำหรับประชาชาติ ว่าด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว

(ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง)

United Nations Standard Minimum Rules
for Non-custodial Measures
(The Tokyo Rules)

กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ
มาตรฐานขั้นต่ำสหประชาชาติว่าด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว
(ข้อกำหนดโตเกียว)

United Nations Standard Minimum Rules
for Non-custodial Measures
(The Tokyo Rules)

สมัชชาใหญ่สหประชาชาติ,

คำนึงถึงปฏิญญาสากลเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและ
ข้อตกลงสากลเกี่ยวกับพลเมืองและสิทธิเสรีภาพทางการเมืองและ
ข้อตกลงเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิของบุคคลกับ
ข้อขัดแย้งทางกฎหมาย

คำนึงถึงมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง
ซึ่งได้รับการรับรองในการประชุมใหญ่ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรม
และการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 1 และการปฏิบัติต่อการสนับสนุน
อย่างเต็มกำลังในการนำไปใช้และปฏิบัติ

ระลึกถึงมติที่ประชุมข้อที่ 8 ในการประชุมใหญ่ว่าด้วย
การป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 6
เกี่ยวกับทางเลือกอื่นแทนการจำคุก

ระลึกถึงมติที่ประชุมข้อที่ 16 ในการประชุมใหญ่ว่าด้วย
การป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 7
ในการลดจำนวนผู้ต้องขัง ทางเลือกอื่นแทนการจำคุก และการกลับคืน
สู่สังคมของผู้กระทำผิด

ระลึกว่า มาตราที่ 11 เกี่ยวกับมติคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมที่ 1986/10 วันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1986 ในหัวข้อทางเลือกอื่นแทนการจำคุก โดยขอให้เลขาธิการเตรียมรายงานเกี่ยวกับมาตรการทางเลือกแทนการจำคุกสำหรับการประชุมใหญ่ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 8 และให้ศึกษาข้อคำถามที่เกี่ยวกับการกำหนดหลักการดังกล่าว โดยให้ขอความช่วยเหลือจากองค์กรต่าง ๆ ของสหประชาชาติเพื่อการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด

ยอมรับว่า มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาแนวทางและยุทธศาสตร์ในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ภูมิภาคและระหว่างประเทศ ด้านการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบไม่ควบคุมตัว และมีความจำเป็นในการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ตามที่ได้เน้นย้ำไว้ในรายงานการประชุมคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ครั้งที่ 4 ว่าด้วยวิธีและมาตรการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมและพัฒนาการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด

เชื่อว่า มาตรการทางอื่นแทนการจำคุกสามารถทำให้เป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนได้ ซึ่งเป็นผลดีแก่ทั้ง 2 ฝ่ายทั้งสังคมและผู้กระทำผิด

ตระหนักว่า การจำกัดอิสรภาพนั้นเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ด้านความปลอดภัยของสังคม การป้องกันอาชญากรรม การสร้างความเป็นธรรม และการข่มขู่ยับยั้ง และเป้าหมายอันสูงสุดของกระบวนการยุติธรรมควรเป็นไปเพื่อคืนผู้กระทำผิดสู่สังคม

เน้นย้ำว่า การเพิ่มขึ้นของผู้ต้องขังและภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำในหลายประเทศเป็นปัจจัยที่สร้างปัญหาและความยุ่งยากในการนำมาตรฐานขั้นต่ำในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังไปปฏิบัติ

รับทราบด้วยความชื่นชมในความสำเร็จของคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ความสำเร็จของการประชุมระหว่างภูมิภาคเพื่อเตรียมการประชุมใหญ่ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 8 ในหัวข้อที่ 2 “นโยบายงานอาชญากรรมเกี่ยวกับการจำคุก มาตรการลงโทษอื่น ๆ และมาตรการทางเลือกอื่น” และความสำเร็จของการประชุมเตรียมงานระดับภูมิภาคสำหรับการประชุมครั้งที่ 8

แสดงออกถึงความขอบคุณแก่สถาบันการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดของสหประชาชาติ ภูมิภาคพื้นเอเชียและตะวันออกไกลสำหรับความสำเร็จในการพัฒนามาตรฐานขั้นต่ำสหประชาชาติว่าด้วยการไม่ควบคุมตัว และองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมูลนิธิป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดระหว่างประเทศ

1. รับรองมาตรฐานขั้นต่ำสหประชาชาติว่าด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัวซึ่งปรากฏในส่วนต่อไป และเห็นชอบข้อเสนอแนะของคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ให้เรียกมาตรฐานนี้ว่า “ข้อกำหนดโตเกียว”

2. แนะนำให้นำข้อกำหนดโตเกียวไปใช้ในระดับประเทศ ภูมิภาคและระหว่างประเทศโดยคำนึงถึงสภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ

3. เรียกร้องให้ประเทศสมาชิกนำข้อกำหนดโตเกียวไปใช้ และปฏิบัติ

4. เชื้อเชิญประเทศสมาชิกให้เผยแพร่ข้อกำหนดโตเกียวให้เป็นที่รู้จักแก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย พนักงานอัยการ ผู้พิพากษา พนักงานคุมประพฤติ นักกฎหมาย ผู้เสียหาย ผู้กระทำผิด หน่วยงานองค์กรสวัสดิการสังคม และองค์กรที่มีใช้ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับมาตรการไม่ควบคุมตัว รวมถึง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา และสาธารณชนทั่วไป

5. ร้องขอให้ประเทศสมาชิกรายงานผลการปฏิบัติงานตามข้อกำหนดโตเกียว ทุก ๆ 5 ปี โดยเริ่มในปี 1994

6. สนับสนุนคณะกรรมการระดับภูมิภาค สถาบันของสหประชาชาติที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด หน่วยงานเฉพาะด้าน หน่วยงานภายในสหประชาชาติ องค์กรที่มีใช้ของรัฐ ที่เป็นที่ปรึกษาของคณะมนตรีเศรษฐกิจ และสังคมให้เข้ามามีส่วนร่วมในการนำข้อกำหนดโตเกียวไปปฏิบัติ

7. เรียกร้องให้คณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมให้ความสำคัญกับการนำมาตรการดังกล่าวไปปฏิบัติ

8. ร้องขอให้เลขาธิการเข้ามามีบทบาทในการเตรียมการที่จำเป็นในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อกำหนดโตเกียวซึ่งจะนำไปเข้าสู่วาระการประชุมป้องกันและควบคุมอาชญากรรมในการประชุมครั้งที่ 12 เพื่อให้ที่ประชุมลงมติเห็นชอบและเผยแพร่ต่อไป และร้องขอให้เลขาธิการให้ความสำคัญต่อข้อป้องกันทางด้านกฎหมาย และการนำกฎระเบียบต่าง ๆ ไปปฏิบัติ รวมถึงการพัฒนาโครงการที่เป็นรูปแบบเดียวกันในระดับภูมิภาค

9. เชิญสถาบันต่าง ๆ ของสหประชาชาติที่ปฏิบัติงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้มาช่วยเหลือเลขาธิการในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว

10. สนับสนุนองค์กรที่มีใช้ของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มีส่วนร่วมกับการข้อกำหนดโตเกียว

11. ร้องขอให้เลขาธิการประชาสัมพันธข้อกำหนดโตเกียวให้เป็นที่รู้จักแก่หน่วยงานรัฐบาล องค์กรที่มีใช้ของรัฐ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง

12. รวมทั้งร้องขอให้เลขาธิการจัดเตรียมรายงานทุก ๆ 5 ปี ในการนำข้อกำหนดโตเกียวไปปฏิบัติและนำเสนอคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม โดยเริ่มปฏิบัติปี 1994

13. ร้องขอเลขาธิการให้ช่วยเหลือประเทศสมาชิกในการนำข้อกำหนดโตเกียวไปปฏิบัติและนำเสนอรายงานต่อคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมด้วย

14. ร้องขอให้คำนึงในส่วนนี้รวมถึงภาคผนวกนี้เข้าไว้ในทุกส่วนของงานสหประชาชาติและให้รวมไว้ให้สื่อสิ่งพิมพ์ของสหประชาชาติในฉบับต่อไป ในหัวข้อเรื่อง สิทธิมนุษยชน : การรวบรวมเครื่องมือระดับนานาชาติ

ภาคผนวก

มาตรฐานขั้นต่ำสำหรับประชาชาติว่าด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว (ข้อกำหนดโตเกียว)

ส่วนที่ 1 หลักการทั่วไป

1. จุดมุ่งหมายพื้นฐาน

1.1 มาตรฐานฉบับนี้กำหนดหลักการพื้นฐานที่จะส่งเสริมการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวควบคู่ไปกับมาตรฐานขั้นต่ำในการคุ้มครองบุคคลที่อยู่ภายใต้มาตรการทางเลือกอื่นที่ใช้แทนโทษจำคุก

1.2 มาตรฐานฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมมากขึ้นในการบริหารจัดการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการดูแลผู้กระทำผิดพร้อม ๆ กับการส่งเสริมให้ผู้กระทำผิดได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่มีต่อสังคม

1.3 มาตรฐานฉบับนี้พึงได้รับการสนับสนุนให้บรรลุผลทั้งโดยเงื่อนไขทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ ตลอดจนพึงเป็นจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญานั้นด้วย

1.4 ในการปฏิบัติตามมาตรฐานฉบับนี้ ประเทศสมาชิกพึงใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดในการสร้างสมดุลระหว่างสิทธิของผู้กระทำผิด สิทธิของผู้เสียหาย และความปลอดภัยของสังคม รวมถึงการป้องกันอาชญากรรม

1.5 ประเทศสมาชิกพึงพัฒนาให้มีมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นไว้ในระบบกฎหมายของตนเพื่อเป็นทางเลือกอื่น ๆ และเพื่อลดการใช้โทษจำคุก กับพึงพัฒนานโยบายการบริหารกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้มีความเหมาะสม ซึ่งจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและการให้สังคมมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรม ตลอดจนการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิด

2. ขอบเขตของการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัว

2.1 หลักเกณฑ์ตามมาตรฐานฉบับนี้ให้ใช้กับบุคคลทุกคนที่อยู่ระหว่างดำเนินคดี พิจารณาคดี หรือลงโทษ หรือตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งต่อไปมาตรฐานฉบับนี้จะเรียกโดยย่อว่า “ผู้กระทำผิด” ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวจะเป็นผู้ต้องสงสัย ผู้ถูกกล่าวหา หรือนักโทษก็ตาม

2.2 มาตรฐานฉบับนี้พึงใช้บังคับโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะด้วยเหตุแห่งเชื้อชาติ สีผิว เพศ อายุ ภาษา ศาสนา ความคิดทางการเมืองหรือความคิดเห็นทางอื่น แหล่งกำเนิดทางชาติหรือสังคม สถานะทางทรัพย์สิน กำเนิดหรืออื่นใด

2.3 ระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาควรจัดให้มีมาตรการไม่ควบคุมตัว ให้มีความหลากหลายและมีขอบเขตที่กว้างขวางตั้งแต่ขั้นตอนก่อนการฟ้องร้องไปจนถึงขั้นตอนหลังมีคำพิพากษาลงโทษแล้ว โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับลักษณะและความร้ายแรงของความผิด บุคลิกภาพและภูมิหลังของผู้กระทำผิดการคุ้มครองสังคม และการหลีกเลี่ยงการใช้โทษจำคุก

โดยไม่จำเป็นทั้งนี้การกำหนดจำนวนและประเภทของมาตรการ
ไม่ควบคุมตัวนั้นควรพิจารณาถึงการปรับใช้กับโทษที่ยังคงมีอยู่
เท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย

2.4 การพัฒนามาตรการใหม่ ๆ ที่ไม่ควบคุมตัวนั้น
พึงได้รับการส่งเสริม ควบคุม และประเมินผลการใช้มาตรการนั้นอย่าง
เป็นระบบและใกล้ชิดด้วย

2.5 พึงจัดให้มีการใช้มาตรการดูแลผู้กระทำผิด
โดยชุมชนแทนการส่งตัวผู้กระทำผิดไปดำเนินคดีในศาลตาม
รูปแบบปกติ แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย
และหลักนิติธรรม

2.6 การใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นควรให้สอดคล้อง
กับหลักการที่ว่า การแทรกแซงเสรีภาพของมนุษย์นั้นพึงกระทำ
ให้น้อยที่สุด

2.7 การใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นยังเป็นส่วนหนึ่ง
ของการลดการใช้โทษจำคุก และลดการใช้มาตรการทางอาญานั้น
โดยตรง ซึ่งเป็นแนวทางที่นำมาใช้แทนที่หรือลดการที่กระบวนการ
ยุติธรรมทางอาญาจะเข้าไปจัดการกับการกระทำความผิดทั้งหมด

3. แนวทางกฎหมายในการคุ้มครอง

3.1 คำนำ คำจำกัดความ และการบังคับใช้ของ
มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นพึงมีการบัญญัติไว้ในกฎหมาย

3.2 การเลือกว่าจะใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นหรือ
ไม่ให้ประเมินตามหลักเกณฑ์ที่คำนึงถึงลักษณะและระดับความ
ร้ายแรงของความผิด บุคลิกภาพและภูมิหลังของผู้กระทำความผิด
วัตถุประสงค์ของการลงโทษ และสิทธิของผู้เสียหาย

3.3 ศาลหรือองค์กรอื่นที่มีอำนาจหน้าที่นั้นพึงใช้ดุลยพินิจที่เหมาะสมในทุกขั้นตอนของการพิจารณาในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่าใช้ความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ และโดยสอดคล้องกับหลักนิติธรรม

3.4 การจะใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวในขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีหรือแทนการดำเนินคดีในศาลตามปกตินั้นพึงได้รับความยินยอมจากผู้กระทำผิดนั้นก่อน

3.5 คำพิพากษาที่ให้ใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นพึงถูกตรวจสอบหรือให้ผู้กระทำผิดมีสิทธิอุทธรณ์ได้

3.6 ผู้กระทำผิดมีสิทธิที่จะร้องขอต่อศาลหรือเรียกร้องต่อองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เพื่อตรวจสอบกรณีที่ผู้กระทำผิดนั้นเห็นว่าตนถูกระทบสิทธิจากการที่ถูกบังคับใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นได้

3.7 พึงมีกลไกที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขเยียวยาที่เป็นไปได้เมื่อเกิดเหตุการณ์การกระทบสิทธิใด ๆ อันสืบเนื่องมาจากการที่มีการไม่เคารพต่อสิทธิมนุษยชนนั้น

3.8 มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นจะต้องไม่มีการใช้วิธีทดลองทางการแพทย์หรือทางจิตวิทยา หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงอันตรายโดยไม่สมควรต่อร่างกายหรือสภาพจิตใจของผู้กระทำผิด

3.9 ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้กระทำผิดที่จะถูกใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นจะต้องได้รับการคุ้มครองอยู่เสมอ

3.10 ในการกำหนดมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น จะต้องไม่ทำให้ผู้กระทำผิดถูกจำกัดสิทธิหนักกว่าโทษปกติที่พึงได้รับ แต่แรกหากไม่มีการใช้มาตรการดังกล่าวนี้

3.11 ในการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น สิทธิในความเป็นส่วนตัวทั้งของผู้กระทำผิด และครอบครัวของผู้กระทำผิดพึงได้รับความเคารพด้วยเช่นกัน

3.12 ข้อมูลส่วนตัวของผู้กระทำผิด พึงมีการเก็บรักษาไว้เป็นความลับและปกปิดต่อบุคคลที่สาม การตรวจข้อมูลดังกล่าวจะกระทำได้เฉพาะโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดนั้นหรือบุคคลอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายโดยตรง

4. ข้อจำกัด

4.1 การตีความมาตรฐานฉบับนี้จะต้องไม่ขัดแย้งกับมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษ มาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ ว่าด้วยการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชน หลักการเพื่อการคุ้มครองบุคคลทุกคนที่ถูกคุมขังหรือจำคุกหรือหลักเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด และการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนพื้นฐานของบุคคลดังกล่าว

ส่วนที่ 2 ขั้นตอนก่อนชั้นพิจารณาคดี

5. การดำเนินการก่อนชั้นพิจารณาคดี

5.1 ในกรณีที่เหมาะสมและสอดคล้องกับระบบกฎหมายของประเทศนั้น ตำรวจ อัยการ หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญาพึงมีอำนาจที่จะยุติการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดได้

หากพิจารณาแล้วเห็นว่าการดำเนินคดีอาญาต่อไปเป็นการไม่จำเป็นเมื่อพิจารณาถึงการคุ้มครองสังคม การป้องกันอาชญากรรม การส่งเสริมการเคารพต่อกฎหมายบ้านเมืองและสิทธิของผู้เสียหายทั้งนี้การพิจารณาว่ามีเหตุผลอันสมควรที่จะยุติการดำเนินคดีหรือไม่นั้นควรมีการจัดทำหลักเกณฑ์และพัฒนาหลักเกณฑ์ภายใต้ระบบกฎหมายนั้น นอกจากนี้ในบรรดาคดีเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหลาย อัยการอาจกำหนดมาตรการไม่ควบคุมตัวที่เหมาะสมเพื่อใช้แทนการดำเนินคดีนั้นได้ตามสมควรด้วย

6. การหลีกเลี่ยงการคุมขังก่อนชั้นพิจารณา

6.1 การคุมขังในชั้นตอนก่อนชั้นพิจารณาคดีนั้นพึงใช้ ต่อเมื่อเป็นหนทางสุดท้ายที่ไม่มีวิธีการอื่นที่เหมาะสมกว่าแล้วโดยในการจะใช้พึงคำนึงถึงความจำเป็นต่อการสอบสวนความผิดตามข้อกล่าวหาตลอดจนการคุ้มครองสังคมและผู้เสียหายเป็นสำคัญ

6.2 ทางเลือกอื่น ๆ ที่อาจนำมาใช้แทนการคุมขังในชั้นตอนก่อนชั้นพิจารณาคดีนั้นถูกนำมาใช้ตั้งแต่แรกเท่าที่จะกระทำได้ ส่วนการนำเอาการคุมขังในชั้นตอนก่อนชั้นพิจารณาคดีมาใช้นั้นจะต้องไม่เกินไปกว่าความจำเป็นเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ในข้อ 5.1 อีกทั้งพึงปฏิบัติด้วยความเคารพต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และอย่างมีมนุษยธรรม

6.3 ผู้กระทำผิดพึงมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อศาลหรือองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เพื่อตรวจสอบความถูกต้องชอบธรรมของการคุมขังในกรณีที่มีการคุมขังในชั้นตอนก่อนชั้นพิจารณาคดีนั้น

ส่วนที่ 3 ขั้นตอนการพิจารณาคดีในศาลและการลงโทษ

7. รายงานการสืบเสาะข้อเท็จจริงทางสังคม

7.1 ศาลพึงพิจารณารายงานการสืบเสาะข้อเท็จจริงและความประพฤติของผู้กระทำผิดที่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวได้จัดทำขึ้น รายงานดังกล่าวพึงมีข้อมูลเชิงสังคมเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทั้งในเรื่องประวัติการกระทำความผิดและพฤติกรรมการกระทำความผิด ตลอดจนข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษที่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้กระทำผิดนั้น ทั้งนี้รายงานดังกล่าวจะต้องตั้งอยู่บนฐานแห่งข้อเท็จจริง ความเป็นกลางปราศจากอคติ กับจะต้องแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องดังกล่าวอย่างชัดเจน

8. การลงโทษ

8.1 ในกรณีที่ศาลจะพิจารณากำหนดให้ใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวกับผู้กระทำผิดว่าจะใช้มาตรการประเภทใดที่มีอยู่นั้น พึงคำนึงถึงการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิด การคุ้มครองสังคมและประโยชน์ของผู้เสียหาย ซึ่งศาลควรที่จะสอบถามความคิดเห็นของผู้เสียหายตามสมควรด้วย

8.2 หน่วยงานทั้งหลายที่มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรการทางอาญาพึงพิจารณานำเอามาตรการดังต่อไปนี้มาใช้

- (ก) มาตรการตัดเงินเดือนด้วยวาจา เช่น การว่ากล่าว
อบรม และตัดเดือน
- (ข) การยุติการดำเนินคดี โดยมีเงื่อนไข
- (ค) โทษทางสถานภาพ หรือการตัดสิทธิ
บางประการ
- (ง) มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจและการเงิน
เช่น โทษปรับ และค่าปรับที่คำนวณตาม
รายได้ต่อวัน
- (จ) การยึด หรือริบทรัพย์สิน
- (ฉ) การสั่งให้ชดใช้เยียวยาหรือจ่ายค่าสินไหม
ทดแทนแก่ผู้เสียหาย
- (ช) การรอกำหนดโทษ หรือการรอกำ
ลงโทษ
- (ซ) การคุมประพฤติและการควบคุมสอดส่อง
ตามคำสั่งศาล
- (ฌ) การให้ทำงานบริการสังคม
- (ญ) การให้ไปรับการฝึก อบรม ที่สถาน
ที่ฝึกอบรมพิเศษที่กำหนด
- (ฎ) การควบคุมตัวไว้ที่บ้านของผู้
นั้น
- (ฏ) การดูแลด้วยวิธีอื่นที่ไม่ต้องคุมขัง
ผู้
นั้น
- (ฐ) การผสมผสานระหว่างมาตรการดังกล่าวข้างต้น

ส่วนที่ 4 ขั้นตอนหลังจากมีคำพิพากษาหรือคำสั่งลงโทษ

9. การจัดการตามคำพิพากษาลงโทษ

9.1 องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการบังคับโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลนั้น พึงใช้มาตรการทางเลือกต่าง ๆ มาลดการนำตัวผู้กระทำความผิดไปคุมขังหรือจำคุก และพึงช่วยเหลือให้ผู้กระทำความผิดได้กลับคืนไปใช้ชีวิตในสังคมอย่างปกติสุขโดยเร็ว

9.2 มาตรการดังกล่าว ได้แก่

- (ก) การพักการลงโทษและจัดให้มีบ้านกึ่งวิถี
- (ข) การอนุญาตให้ออกไปเรียนหนังสือหรือทำงานเป็นเวลา
- (ค) รูปแบบที่หลากหลายของการปล่อยตัวโดยมีทัณฑ์บน
- (ง) การลดหย่อนผ่อนโทษ
- (จ) การอภัยโทษ

9.3 คำสั่งที่ใช้มาตรการทางเลือกต่าง ๆ ดังกล่าวยกเว้นกรณีของการอภัยโทษ พึงถูกตรวจสอบได้โดยศาลหรือองค์กรอื่นที่มีอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะ ทั้งนี้โดยการร้องขอหรืออุทธรณ์ของผู้กระทำความผิด

9.4 รูปแบบต่าง ๆ ของการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดออกจากเรือนจำหรือสถานที่คุมขังเพื่อนำเอามาตรการอื่น ๆ ที่ไม่ต้องควบคุมตัวผู้กระทำความผิดมาใช้แทนนั้นพึงได้รับการพิจารณาแต่เนิ่น ๆ ที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ส่วนที่ 5 การดำเนินการมาตรการไม่ควบคุมตัว

10. การควบคุมและสอดส่อง

10.1 วัตถุประสงค์ของการควบคุมและสอดส่องก็คือเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและเพื่อช่วยให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้โดยปกติสุข และโดยที่ไม่ไปข้องแวะกับอาชญากรรมต่าง ๆ อีก

10.2 ในกรณีที่มาตรการนั้น ๆ ได้กำหนดเงื่อนไขว่า จะต้องมีการควบคุมและสอดส่อง การควบคุมและสอดส่องนั้นจะต้องกระทำโดยองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ซึ่งจะต้องมีหลักเกณฑ์พิเศษบัญญัติไว้ในกฎหมายโดยเฉพาะ

10.3 ภายในกรอบของมาตรการไม่ควบคุมตัวที่มีอยู่ การกำหนดประเภทของการควบคุมและสอดส่องพึงจัดให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละรายเพื่อที่จะช่วยให้ผู้กระทำความผิดนั้นได้แก้ไขปรับปรุงตนเอง อีกทั้งพึงมีการทบทวนและปรับปรุงวิธีการใช้มาตรการและการควบคุมและสอดส่องนั้นให้เหมาะสมอยู่เสมอตามความจำเป็น

10.4 ผู้กระทำความผิดพึงได้รับความช่วยเหลือในด้านจิตวิทยา สังคม และวัตถุ ตามความจำเป็นและพึงได้รับโอกาสที่จะติดต่อสื่อสารและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมเพื่อประโยชน์ต่อการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมนั้นด้วย

11. ระยะเวลา

11.1 ระยะเวลาของการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวดังกล่าวจะต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่นั้นได้กำหนดไว้ตามหลักเกณฑ์ในกฎหมาย

11.2 การลดระยะเวลาลงเพื่อให้การบังคับโทษนั้นเสร็จสิ้นเร็วขึ้นเนื่องจากผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขเป็นอย่างดีนั้นสามารถกระทำได้

12. เงื่อนไข

12.1 การกำหนดเงื่อนไขของการใช้มาตรการต่าง ๆ ดังกล่าวพึงพิจารณาโดยคำนึงถึงการปฏิบัติตามของผู้กระทำผิดซึ่งในกรณีเช่นนั้นจะต้องพิจารณาถึงความต้องการของสังคมตลอดจนความต้องการและสิทธิของผู้กระทำผิด และผู้เสียหายควบคู่กันไปด้วย

12.2 เงื่อนไขดังกล่าวพึงมีลักษณะที่สามารถปฏิบัติได้มีความชัดเจนและมีจำนวนเงื่อนไขน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ อีกทั้งจะต้องมีเป้าหมายเพื่อการป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับไปข้องแวะกับอาชญากรรมอื่น ๆ พร้อม ๆ กับการจัดให้ผู้กระทำผิดได้มีโอกาสเสริมสร้างความสัมพันธ์ใหม่ที่ดีกับสังคม ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความต้องการของผู้เสียหายประกอบกันด้วย

12.3 จะต้องมีการอธิบายถึงหลักเกณฑ์และวิธีการในมาตรการนั้น ๆ ให้ผู้กระทำผิดได้เข้าใจตั้งแต่แรกของการใช้มาตรการนั้น โดยจะต้องอธิบายทั้งวาทะและเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีรายละเอียดของเงื่อนไขตลอดจนสิทธิและหน้าที่ของผู้กระทำผิดในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการนั้นด้วย

12.4 เงื่อนไขต่าง ๆ นั้นอาจมีการปรับปรุงแก้ไขใหม่ได้โดยองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลนั้น โดยคำนึงถึงความประพฤติและการปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้กระทำผิดทั้งนี้ภายใต้หลักเกณฑ์ตามกฎหมาย

13. กระบวนการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิด

13.1 ในการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น ควรมีโครงการหรือกิจกรรมที่มีความหลากหลายมาสนับสนุนตามความเหมาะสมด้วย เช่น การดูแลเป็นรายกรณี การบำบัดฟื้นฟูโดยกลุ่มกิจกรรมการจัดหาที่พักอาศัยให้ และการดูแลเยียวยาเป็นพิเศษให้แก่ผู้กระทำผิดแต่ละประเภท ซึ่งโครงการหรือกิจกรรมเหล่านี้ควรมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้กระทำผิดนั้นด้วย

13.2 การบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิดควรดำเนินการโดยผู้ที่มีวิชาชีพด้านนี้โดยเฉพาะซึ่งต้องเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมที่เหมาะสมและมีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติ

13.3 ในกรณีที่มีการพิจารณาแล้วว่าการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิดนั้นเป็นกรณีที่จะต้องมีการศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติ บุคลิกภาพ ทัศนคติ สติปัญญา ค่านิยม ตลอดจนพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่นำไปสู่การกระทำความผิดของผู้กระทำผิดนั้น

13.4 องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนี้พึงแสวงหาความร่วมมือจากชุมชนและระบบการสนับสนุนของสังคมในการจัดการมาตรการดังกล่าว

13.5 สำหรับปริมาณคดีที่จะอยู่ในการจัดการตามมาตรการนี้พึงอยู่ในระดับที่เหมาะสมเพื่อให้การจัดการมีประสิทธิภาพ

13.6 สำหรับผู้กระทำผิดแต่ละราย องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องนั้นพึงจัดให้มีการดำเนินการทำบันทึกรายละเอียดของคดีที่มีการดำเนินมาตรการดังกล่าว

14. ระเบียบวินัยและการผิดเงื่อนไข

14.1 กรณีที่ผู้กระทำผิดทำผิดเงื่อนไขหรือไม่ทำตามมาตรการนั้น ๆ จะมีผลให้มาตรการดังกล่าวอาจถูกยกเลิกหรือแก้ไข

14.2 การยกเลิกหรือแก้ไขมาตรการดังกล่าวอาจจะทำโดยองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการออกมาตรการนั้น แต่ทั้งนี้จะต้องมีการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมดูแลและผู้กระทำผิดนั้นก่อน

14.3 การทำผิดเงื่อนไขหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวนั้นมิได้นำไปสู่การเปลี่ยนเป็นโทษจำคุกโดยอัตโนมัติ

14.4 องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการยกเลิกหรือแก้ไขมาตรการดังกล่าวจะต้องพยายามพิจารณาถึงรูปแบบอื่น ๆ ของการใช้มาตรการการลงโทษที่ไม่ควบคุมตัวนั้นมาใช้แทนโทษจำคุกจะกำหนดในกรณีนี้ได้ต่อเมื่อไม่มีรูปแบบอื่น ๆ ของมาตรการดังกล่าวที่เหมาะสมจะนำมาใช้ได้หรือรูปแบบอื่น ๆ ดังกล่าวไม่สามารถใช้ได้ผลแล้วเท่านั้น

14.5 อำนาจในการจับกุมหรือควบคุมผู้กระทำผิดในกรณีที่ทำผิดเงื่อนไขหรือไม่ยอมทำตามมาตรการดังกล่าวนั้นจะต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ในกฎหมาย

14.6 ในกรณีที่มีการยกเลิกหรือแก้ไขมาตรการดังกล่าวให้ผู้กระทำผิดมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อศาลหรือองค์กรอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาคำอุทธรณ์นั้นได้

ส่วนที่ 6 เจ้าหน้าที่

15. การคัดเลือกบุคคลเข้าทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่

15.1 ในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ รับผิดชอบการดำเนินการเกี่ยวกับมาตรการไม่ควบคุมตัว ดังกล่าวนั้น จะต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติเพราะเหตุแห่งเชื้อชาติ สีผิว เพศ อายุ ภาษา ศาสนา ความคิดทางการเมืองหรือความคิดเห็น อื่นแหล่งกำเนิดทางชาติหรือสังคม สถานะทางทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ นอกจากนี้นโยบายในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ ดังกล่าวควรบรรจุเป็นนโยบายระดับชาติและควรกำหนด เป็นหลักเกณฑ์ ที่สะท้อนถึงความจำเป็นในการควบคุมสอดส่อง ผู้กระทำผิดที่มีความหลากหลายแตกต่างกันอย่างเหมาะสมด้วย

15.2 ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุม ดูแลมาตรการดังกล่าวควรเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมโดยเฉพาะ กับงานโดยควรผ่านการฝึกอบรมทางวิชาชีพนั้นและมีประสบการณ์ ภาคปฏิบัติพอสมควร รายละเอียดของคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่ ดังกล่าวควรมีการกำหนดอย่างชัดเจน

15.3 เพื่อให้ได้เจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม และสามารถรักษาเจ้าหน้าที่นั้นไว้ได้ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวควรได้รับการ จัดให้มีสถานภาพ เงินเดือน และสวัสดิการที่เหมาะสมกับ สภาพของงาน กับพึงได้รับโอกาสที่จะก้าวหน้าในวิชาชีพ

16. การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่

16.1 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ ดังกล่าวคือเพื่อให้เจ้าหน้าที่นั้นเกิดความตระหนักชัดเจนถึง ความรับผิดชอบในการบำบัดดูแลผู้กระทำผิดคุ้มครองสิทธิของ

ผู้กระทำผิดและสังคม ตลอดจนมีความเข้าใจอย่างแจ่มชัดถึงความจำเป็นที่จะต้องประสานงานและแสวงหาความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ในการจัดการดูแลมาตรการดังกล่าว

16.2 ก่อนการปฏิบัติหน้าที่ เจ้าหน้าที่ที่ยังพึงได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับลักษณะของการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัว ตลอดจนรูปแบบที่หลากหลายของมาตรการดังกล่าว รวมทั้งวัตถุประสงค์ของการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดด้วย

16.3 เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้เข้าปฏิบัติหน้าที่แล้ว ก็จะต้องพัฒนาความรู้และความสามารถในการวิชาชีพโดยเข้าฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ในหน่วยงานและหลักสูตรการส่งเสริมประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องนั้นอยู่เสมอ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนให้มีการจัดฝึกอบรมเพิ่มดังกล่าวด้วย

ส่วนที่ 7 อาสาสมัครและการสนับสนุนของชุมชน

17. การมีส่วนร่วมของสาธารณชน

17.1 การมีส่วนร่วมของสาธารณชนต่อการใช้มาตรการ ไม่ควบคุมตัวดังกล่าวนั้นถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดนั้นที่ถูกใช้มาตรการดังกล่าว กับครอบครัวและชุมชนของผู้กระทำผิดนั้น ดังนั้นกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงควรต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสาธารณชนนั้นอย่างเต็มที่

17.2 การมีส่วนร่วมของสาธารณชน ควรได้รับการยอมรับว่าเป็นการที่สมาชิกของชุมชนได้มีโอกาสช่วยเหลือในการคุ้มครองสังคมของตนเองด้วย

18. ความเข้าใจและความร่วมมือของสาธารณชน

18.1 หน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชนตลอดจนสาธารณชนพึงสนับสนุนองค์การของอาสาสมัครที่จะมาช่วยเหลือการดำเนินการของมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น

18.2 ควรจะมีการจัดประชุม สัมมนาและการระดมความคิดเห็นตลอดจนกิจกรรมอื่น ๆ เป็นประจำเพื่อปลูกเร้าความตระหนักถึงความจำเป็นในการให้สาธารณชนมีส่วนร่วมช่วยเหลือในการดำเนินมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น

18.3 การประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชนทุกรูปแบบควรมีการนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างทัศนคติที่ดีให้แก่สาธารณชน ซึ่งจะนำไปสู่การสนับสนุนการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นอย่างกว้างขวางมากขึ้น รวมทั้งเป็นการส่งเสริมโอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะได้กลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้โดยปกติสุข

18.4 พึงใช้ความพยายามทุกวิถีทางในการสื่อสารให้สาธารณชนได้ตระหนักถึงความสำคัญในบทบาทของสาธารณชนต่อการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น

19. อาสาสมัคร

19.1 การคัดเลือกอาสาสมัครที่จะเข้าร่วมช่วยเหลือโครงการต่าง ๆ ของมาตรการไม่ควบคุมตัวดังกล่าวนั้นพึงดำเนินการอย่างรอบคอบ โดยคัดเลือกจากผู้สมัครที่มีความถนัดและความสนใจในงานนั้น และอาสาสมัครดังกล่าวพึงได้รับการฝึกอบรมอย่างพอเพียงเพื่อให้มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งต้องอาศัยความรับผิดชอบเป็นพิเศษ และอาสาสมัครดังกล่าวควรได้รับการสนับสนุนและให้คำแนะนำตลอดจนมีโอกาสขอคำปรึกษาหารือจากองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องนั้น

19.2 อาสาสมัครควรให้กำลังใจผู้กระทำผิดและครอบครัวของผู้กระทำผิดนั้นในการพัฒนาความสัมพันธ์กับชุมชน และเสริมสร้างโอกาสของการติดต่อสื่อสารให้กว้างขึ้น โดยการให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมเท่าที่อาสาสมัครจะสามารถทำได้และโดยคำนึงถึงความต้องการของผู้กระทำผิดนั้น

19.3 อาสาสมัครพึงได้รับการประกันอุบัติเหตุและการบาดเจ็บตลอดจนได้รับการประกันความรับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้อาสาสมัครยังพึงมีสิทธิได้รับการชดใช้ค่าใช้จ่ายทั้งหลายที่ตนได้ทรงจ่ายไปก่อนนั้นจากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องด้วย สาธารณชนพึงตระหนักถึงคุณค่าของอาสาสมัครในงานที่อาสาสมัครได้กระทำเพื่อความผาสุกของชุมชนนั้น

ส่วนที่ 8 การวิจัย การวางแผน การกำหนดและการประเมินนโยบาย

20. การวิจัยและการวางแผน

20.1 โดยสาระสำคัญของกระบวนการวางแผนนั้น ควรแสวงหาหนทางให้ทั้งภาคสาธารณะและภาคเอกชนได้มีส่วนร่วม และส่งเสริมการวิจัยเกี่ยวกับการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวดังกล่าว

20.2 การวิจัยควรมีการดำเนินการอยู่เสมอในเรื่องปัญหาที่ผู้ปฏิบัติงาน ผู้กระทำผิด ชุมชน และผู้กำหนดนโยบายได้ประสบพบเห็น

20.3 การวิจัยและระบบข้อมูลนั้นควรมีการจัดตั้งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติของการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวดังกล่าว

21. การกำหนดนโยบายและการพัฒนารายการกิจกรรม

21.1 รายการกิจกรรมที่จัดสำหรับรองรับมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น ควรมีการวางแผนจัดการอย่างเป็นระบบและควรมีการพัฒนาในระดับชาติให้เป็นงานสำคัญส่วนหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

21.2 ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้การดำเนินมาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นมีประสิทธิภาพ

21.3 ควรมีการทบทวนเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์บทบาทหน้าที่และประสิทธิภาพของการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้น

22. ความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานและกิจกรรม

22.3 ควรมีกลไกที่เหมาะสมในหลากหลายระดับสำหรับการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในการดำเนินมาตรการไม่ควบคุมตัวตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หน่วยงานด้านการพัฒนาสังคม และสวัสดิการ องค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาธารณสุข การเคหะ การศึกษา แรงงาน และสื่อสารมวลชน

23. ความร่วมมือระหว่างประเทศ

23.1 พึงมีการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างจริงจังในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดมาตรการไม่ควบคุมตัว นอกจากนี้การวิจัย การฝึกอบรม ความช่วยเหลือด้านเทคนิคและ

การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศสมาชิกในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดมาตรการดังกล่าวควรได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันผ่านส่วนงานขององค์การสหประชาชาติที่ทำหน้าที่ส่งเสริมด้านการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด อีกทั้งพึงมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับส่วนงานกลางของการป้องกันอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อการพัฒนาสังคมและกิจการด้านมนุษยธรรมขององค์การสหประชาชาติด้วย

23.2 พึงมีการศึกษาเปรียบเทียบและพัฒนาความสอดคล้องของหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อที่จะขยายขอบเขตของการใช้มาตรการทางเลือกที่ไม่ควบคุมตัว ตลอดจนสนับสนุนการใช้มาตรการไม่ควบคุมตัวนั้นให้แพร่หลายในระหว่างประเทศต่างๆ ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องกับสนธิสัญญาต้นแบบว่าด้วยการโอนการควบคุมดูแลผู้กระทำความผิดทั้งกรณีการลงโทษมีเงื่อนไขและกรณีการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขนั้น

United Nations Standard Minimum Rules
For Non-custodial Measures
(The Tokyo Rules)

**United Nations Standard Minimum Rules
For Non-custodial Measures
(The Tokyo Rules)**

The General Assembly,

Bearing in mind the Universal Declaration of Human Rights and the international Covenant on Civil and Political Rights, as well as other international human rights instrument pertaining to the rights of persons in conflict with the law,

Bearing in mind also the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners, adopted by the First United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders, and the important contribution of those Rules to national policies and practices,

Recalling resolution 8 of the Sixth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders on alternatives to imprisonment,

Recalling also resolution 16 of the Seventh United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders on the reduction of the prison population, alternatives to imprisonment, and social integration of offenders.

Recalling further section XI of Economic and Social Council resolution 1986/10 of 21 May 1986, on alternatives to imprisonment, in which the Secretary-General was requested to prepare of report on alternatives to imprisonment for the Eighth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders and to study that question with a view to the formulation of basic principles in that area, with the assistance of the United Nations institutes for the prevention of crime and the treatment of offenders,

Recognizing the need to develop local, national, regional and international approaches and strategies in the field of non-institutional treatment of offenders and the need to formulate standard minimum rules, as emphasized in the section of the report of the Committee on Crime Prevention and Control on its fourth session, concerning the methods and measures likely to be most effective in preventing crime and improving the treatment of offenders,

Convinced that alternatives to imprisonment can be an effective means of treating offenders within the community to the best advantage of both the offenders and society,

Aware that the restriction of liberty is justifiable only from the viewpoints of public safety, crime prevention, just retribution and deterrence and that the ultimate goal of the criminal justice system is the reintegration of the offender into society,

Emphasizing that the increasing prison population and prison overcrowding in many countries constitute factors that create difficulties for the proper implementation of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners,

Noting with appreciation the work accomplished by the Committee on Crime Prevention and Control, as well as by the Interregional Preparatory Meeting for the Eighth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders on topic II, “Criminal justice policies in relation to problems of imprisonment, other penal sanctions and alternative measures”, and by the regional preparatory meetings for the Eighth Congress,

Expressing its gratitude to the United Nations Asia and Far East Institute for the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders for the work accomplished in the development of standard minimum rules for non-custodial measures, as well as to the various intergovernmental and non-governmental organizations involved, in particular, the international Penal and Penitentiary Foundation for its contribution to the preparatory work,

1. Adopts the United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures, contained in the annex to the present resolution, and approves the recommendation of the Committee on Crime Prevention and Control that the Rules should be known as “the Tokyo Rules”;

2. Recommends the Tokyo Rules for implementation at the national, regional and interregional levels, taking into account the political, economic, social and cultural circumstances and traditions of countries;

3. Calls upon Member States to apply the Tokyo Rules in their policies and practice;

4. Invites Member States to bring the Tokyo Rules to the attention of, in particular, law enforcement officials, persecutors, judges, probation officers, lawyers, victims,

offenders, social services and non-governmental organizations involved in the application of non-custodial measures, as well as members of the executive, the legislature and the general public;

5. Requests Member States to report on the implementation of the Tokyo Rules every five years beginning in 1994;

6. Urges the regional commissions, the United Nations institutes for the prevention of crime and the treatment of offenders, specialized agencies and others entities within the United Nations System, other intergovernmental organizations concerned and non-governmental organizations in consultative status with the Economic and Social Council to be actively involved in the implementation of the Tokyo Rules;

7. Calls upon the Committee on Crime Prevention and Control to consider, as a matter of priority, the implementation of the present resolution;

8. Requests the Secretary-General to take the necessary steps to prepare a commentary to the Tokyo Rules, which is to be submitted to the Committee on Crime Prevention and Control at its twelfth session for

approval and further dissemination, paying special attention to the legal safeguards, the implementation of the Rules and the development of similar guidelines at the regional level;

9. Invites the United Nations institutes for the prevention of crime and the treatment of offenders to assist the Secretary-General in that task;

10. Urges intergovernmental and non-governmental organizations and other entities concerned to remain actively involved in this initiative.

11. Requests the Secretary-General to take steps, as appropriate, to ensure the widest possible dissemination of the Tokyo Rules, including their transmission to Governments, interested intergovernmental and non-governmental organizations and other parties concerned;

12. Also requests the Secretary-General to prepare every five years, beginning in 1994, a report on the implementation of the Tokyo Rules for submission to the Committee on Crime Prevention and Control;

13. Further requests the Secretary-General to assist Member States, at their request, in the implementation of the Tokyo Rules and to report regularly thereon to the Committee on Crime Prevention and Control;

14. Requests that the present resolution and the text of the annex be brought to the attention of all United Nations bodies concerned and be included in the next edition of the United Nations publication entitled Human Rights: A Compilation of International Instruments.

ANNEX

United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (The Tokyo Rules)

I. General principles

1. Fundamental aims

1.1 The present Standard Minimum Rules provide a set of basic principles to promote the use of non-custodial measures, as well as minimum safeguards for persons subject to alternatives to imprisonments.

1.2 The Rules are intended to promote greater community involvement in the management of criminal justice, specifically in the treatment of offenders, as well as to promote among offenders a sense of responsibility towards society.

1.3 The Rules shall be implemented taking into account the political, economic, social and cultural conditions of each country and the aims and objectives of its criminal justices system.

1.4 When implementing the Rules, Member states shall endeavour to ensure a proper balance between the rights of individual offenders, the right of victims, and the concern of society for public safety and crime prevention.

1.5 Member states shall develop non-custodial measures within their legal systems to provide other options, thus reducing the use of imprisonment, and to rationalize criminal justice policies, taking into account the observance of human rights, the requirement of social justice and the rehabilitation needs of the offender.

2. The scope of non-custodial measures

2.1 The relevant provisions of the present Rules shall be applied to all persons subject to prosecution, trial or the execution of a sentence, at all stages of the administration of criminal justice. For the purpose of the Rules, these persons are referred to as “offenders”, irrespective of whether they are suspected, accused or sentenced.

2.2 The Rules shall be applied without any discrimination on the grounds of race, color, sex, age, language, religion, political or other opinion social origin, property, birth or other status.

2.3 In order to provide greater flexibility consistent with the nature and gravity of the offence, with the personality and background of the offender and with the protection of society and to avoid unnecessary use of imprisonment, the criminal justice system should provide a wide range of non-custodial measures, from pre-trial to post sentencing dispositions. The number and types of non-custodial measures available should be determined in such a way so that consistent sentencing remains possible.

2.4 The development of new non-custodial measures should be encouraged and closely monitored and their use systematically evaluated.

2.5 Considerations shall be given to dealing with offenders in the community avoiding as far as possible resort to formal proceedings or trial by a court, in accordance with legal safeguards and the rule of law.

2.6 Non-custodial measures should be in accordance with the principle of minimum intervention.

2.7 The use of non-custodial measures should be part of the movement towards de-penalization and decriminalization instead of interfering with or delaying efforts in that direction.

3. Legal safeguards

3.1 The introduction, definition and application of non-custodial measures shall be prescribed by law.

3.2 The selection of non-custodial measure shall be based on an assessment of established criteria in respect of both the nature and gravity of the offence and the personality, background of the offender, the purposes of sentencing and the rights of victims.

3.3 Discretion by the judicial or other competent independent authority shall be exercised at all stages of the proceedings by ensuring full accountability and only in accordance with the rule of law.

3.4 Non-custodial measures imposing an obligation on the offender, applied before or instead of formal proceedings of trial, shall require the offender's consent.

3.5 Decisions on the imposition of non-custodial measures shall be subject to review by a judicial or other competent independent authority, upon application by the offender.

3.6 The offender shall be entitled to make a request or complaint to a judicial or other competent independent authority on matters affecting his or her individual rights in the implementation of non-custodial measures.

3.7 Appropriate machinery shall be provided for the recourse and, if possible, redress of any grievance related to non-compliance with internationally recognized human rights.

3.8 Non-custodial measures shall not involve medical or psychological experimentation on, or undue risk of physical or mental injury to, the offender.

3.9 The dignity of the offender subject to non-custodial measures shall be protected at all times.

3.10 In the implementation of non-custodial measures, the offender's right shall not be restricted further than was authorized by the competent authority that rendered the original decision

3.11 In the application of non-custodial measures, the offender's right to privacy shall be respected, as shall be the right to privacy of the offender's family.

3.12 The offender's personal records shall be kept strictly confidential and closed to third parties. Access to such records shall be limited to persons directly concerned with the disposition of the offender's case or the other duly authorized persons.

4. Saving Clause

4.1 Nothing in these Rules shall be interpreted as precluding the application of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners, the United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice, the Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention or Imprisonment or any other human rights instruments and standards recognized by the international community and relating to the treatment of offenders and the protection of their basic human rights.

II. Pre-trial stage

5. Pre-trial dispositions

5.1 Where appropriate and compatible with the legal system, the police, the prosecution service or other agencies dealing with criminal cases should be empowered to discharge the offender if they consider that it is not necessary to proceed with the case for the protection of society, crime prevention or the promotion

of respect for the law and the rights of victim. For the purpose of deciding upon the appropriateness of discharge or determination of proceedings, a set of established criteria shall be developed within each legal system. For minor cases the prosecutor may impose suitable non-custodial measures, as appropriate.

6. Avoidance of pre-trial detention

6.1 Pre-trial detention shall be used as a means of last resort in criminal proceedings, with due regard for the investigation of the alleged offence and for the protection of society and the victim.

6.2 Alternatives to pre-trial detention shall be employed at as early a stage as possible. Pre-trial detention shall last no longer than necessary to achieve the objectives stated under rule 5.1 and shall be administered humanely and with respect for the inherent dignity of human beings.

6.3 The offender shall have the right to appeal to a judicial or other competent independent authority in cases where pre-trial detention is employed.

III. Trial and sentencing stage

7. Social inquiry reports

7.1 If the possibility of social inquiry reports exists, the judicial authority may avail itself of a report prepared by a competent, authorized official or agency. The report should contain social information on the offender that is relevant to the person's pattern of offending and current offenses. It should also contain information and recommendations that are relevant to the sentencing procedure. The report shall be factual, objective and unbiased, with any expression of opinion clearly identified.

8. Sentencing dispositions

8.1 The judicial authority, having at its disposal a range of non-custodial measures, should take into consideration in making its decision the rehabilitative needs of the offender, the protection of society and the interests of the victim, who should be consulted whenever appropriate.

8.2 Sentencing authorities may dispose of cases in the following ways.

- (1) Verbal sanctions, such as admonition, reprimand and warning;
- (2) Conditional discharge;
- (3) Status penalties;
- (4) Economic sanctions and monetary penalties, such as fines and day-fines;
- (5) Confiscation or an expropriation order;
- (6) Restitution to the victim or a compensation order;
- (7) Suspend or deferred sentence;
- (8) Probation and judicial supervision;
- (9) A community service order;
- (10) Referral to on attendance centre;
- (11) House arrest;
- (12) Any other mode of non-institution treatment;
- (13) Some combination of the measures listed above

IV. Post-sentencing stage

9. Post-sentencing dispositions

9.1 The competent authority shall have at its disposal a wide range of post-sentencing alternatives in order to avoid institutionalization and to assist offenders in their early reintegrating into society.

9.2 Post-sentencing dispositions may include:

- (1) Furlough and half-way houses
- (2) Work or education release
- (3) Various forms of parole
- (4) Remission
- (5) Pardon

9.3 The decision on post-sentencing dispositions, except in the case of pardon, shall be subject to review by a judicial or other competent independent authority, upon application of the offender.

9.4 Any form of release from an institution to a non-custodial programmer shall be considered at the earliest possible stage.

V. Implementation of non-custodial measures

10. Supervision

10.1 The purpose of supervision is to reduce reoffending and to assist the offender's integrating into society in a way which minimizes the likelihood of a return to crime.

10.2 If a non-custodial measure entails supervision, the latter shall be carried out by a competent authority under the specific conditions prescribe by law.

10.3 Within the framework of a given non-custodial measure, the most suitable type of supervision and treatment should be determined for each individual case aimed at assisting the offender to work on his or her offending. Supervision and treatment should be periodically reviewed and adjusted as necessary.

10.4 Offenders should, when needed, be provided with psychological, social and material assistance and with opportunities to strengthen links the community and facilitate their reintegration into society.

11. Duration

11.1 The duration of a non-custodial measure shall not exceed the period established by the competent authority in accordance with the law.

11.2 Provision may be made for early termination of the measure if the offender has responded favorably to it.

12. Conditions

12.1 If the competent authority shall determine the conditions to be observed by the offender, it should take into account both the needs of society and the needs and rights of the offender and the victim.

12.2 The conditions to be observed shall be practical, precise and as few as possible, and be aimed at reducing the likelihood of an offender relapsing into criminal behavior and of increasing the offender's chances of social integration, taking into account the needs of the victim.

12.3 At the beginning of the application of a non-custodial measure, the offender shall receive an explanation, orally and in writing, of the conditions

governing the application of the measure, including the offender's obligations and rights.

12.4 The conditions may be modified by the competent authority under the established statutory provisions, in accordance with the progress made by the offender.

13. Treatment process

13.1 Within the framework of a given non-custodial measure, in appropriate cases, various schemes, such as case-work, group therapy, residential programmer and the specialized treatment of various categories of offenders, should be developed to meet the needs of offenders more effectively.

13.2 Treatment should be conducted by professionals who have suitable training and practical experience.

13.3 When it is decided that treatment is necessary, efforts should be made to understand the offender's background, personality, aptitude, intelligence, values and, especially, the circumstances leading to the commission of the offence.

13.4 The competent authority may involve the community and social support systems in the application of non-custodial measures.

13.5 Case-load assignments shall be maintained as far as practicable at a manageable level to ensure the effective implementation of treatment programmer.

13.6 For each offender, a case record shall be established and maintained by the competent authority.

14. Discipline and breach of condition

14.1 A breach of the conditions to be observed by the offender may result in a modification or revocation of the non-custodial measure.

14.2 The modification or revocation of the non-custodial measure shall be made by the competent authority; this shall be done only after a careful examination of the facts adduced by both the supervising officer and the offender.

14.3 The failure of a non-custodial measure should not automatically lead to the imposition of a custodial measure.

14.4 In the event of a modification or revocation of the non-custodial measure, the competent authority shall attempt to establish a suitable alternatives non-custodial measure. A sentence of imprisonment may be imposed only in the absence of other suitable.

14.5 The power to arrest and detain the offender under supervision in cases where there is a branch of the conditions shall be prescribed by law.

14.6 Upon modification or revocation of the non-custodial measure, the offender shall have the right to appeal to a judicial or other competent independent authority.

VI. Staff

15. Recruitment

15.1 There shall be no discrimination in the recruitment of staff on the grounds of race, color, sex, age, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status. The policy regarding staff recruitment should take into consideration national policies of affirmative action and reflect the diversity of the offenders to be supervised.

15.2 Persons appointed to apply non-custodial measures should be personally suitable and, whatever possible, have appropriate professional training and practical experience. Such qualifications shall be clearly specified.

15.3 To secure and retain qualified professional staff, appropriate service status, adequate salary and benefits commensurate with the nature of the work should be ensured and ample opportunities should be provided for professional growth and career development.

16. Staff training

16.1 The objective of training shall be to make clear to staff their responsibilities with regard to rehabilitating the offender, ensuring the offender's rights and protecting society. Training should also give staff an understanding of the need to cooperate in and coordinate activities with the agencies concerned.

16.2 Before entering duty, staff shall be given training that includes instruction on the nature of non-custodial measures, the purposes of supervision and the various modalities of the application of non-custodial measures.

16.3 After entering duty, staff shall maintain and improve their knowledge and professional capacity by attending in-service training and refresher courses. Adequate facilities shall be made available for that purpose.

VII. Volunteers and other community resources

17. Public participation

17.1 Public participation should be encouraged as it is a major resource and one of the most important factors in improving ties between offenders undergoing non-custodial measure and the family and community. It should complement the efforts of the criminal justice administration.

17.2 Public participation should be regarded as an opportunity for members of the community to contribute to the protection of their society.

18. Public understanding and co-operation

18.1 Government agencies, the private sector and the general public should be encouraged to support voluntary organizations that promote non-custodial measures.

18.2 Conferences, seminars, symposia and other activities should be regularly organized to stimulate awareness of the need for the public participation in the application of non-custodial measures.

18.3 All forms of the mass media should be utilized to help to create a constructive public attitude, leading to activities conducive to a broader application of non-custodial treatment and the social integration of offenders.

18.4 Every effort should be made to inform the public of the importance of its role in the implementation of non-custodial measures.

19. Volunteers

19.1 Volunteers shall be carefully screened and recruited on the basis of their aptitude for an interest in the work involved. They shall be properly trained for the specific responsibilities to be discharged by them and shall have access to support and counseling from, and the opportunity to consult with, the competent authority.

19.2 Volunteers should encourage offenders and their families to develop meaningful ties with community and broader sphere of contact by providing counseling and other appropriate forms of assistance according to their capacity and the offender's needs.

19.3 Volunteers shall be insured against accident, injury and public liability when carrying out their duties. They shall be reimbursed for authorized expenditures incurred in the course of their work. Public recognition should be extended to them for the services they render for the well-being of the community.

VIII. Research, planning, policy formulation and evaluation

20. Research and planning

20.1 As an essential aspect of the planning process, efforts should be made to involve both public and private bodies in the organization and promotion of research on the non-custodial treatment of offenders.

20.2 Research on the problems that confront clients, practitioners, the community and policy-makers should be carried out on a regular basis.

20.3 Research and information mechanism should be built into the criminal justice system for the collection and analysis of data and statistics on the implementation of non-custodial treatment for offenders.

21. Policy formulation and program development

21.1 Programmer for non-custodial measures should be systematically planned and implemented as an integral part of the criminal justice system within the national development process.

21.2 Regular evaluations should be carried out with a view to implementing non-custodial measures more effectively.

21.3 Periodic reviews should be concluded to assess the objective, functioning and effectiveness of non-custodial measures.

22. Linkages with reteant agencies and activities

22.1 Suitable mechanisms should be evolved at various levels to facilitate the establishment of linkages between services responsible for non-custodial measures, other branches of the criminal justice system, social development and welfare agencies, both governmental and non-governmental, in such fields as health, housing, education and labour and the mass media.

23. International cooperation

23.1 Efforts shall be made to promote scientific cooperation between countries in the field of non-institutional treatment. Research, training, technical assistance and the exchange of information among Member states on non-custodial measures should be strengthened, through the United Nations institutes for the prevention of crime and the treatment of offenders, in close collaboration with the Crime Prevention and Criminal Justice Branch of the Centre for Social Development and Humanitarian Affairs of the United Nations Secretariat.

23.2 Comparative studies and the harmonization of legislative provisions should be furthered to expand the range of non-institutional options and facilitate their application across national frontiers, in accordance with the Model Treaty on the Transfer of Supervision of Offenders Conditionally Sentenced or Conditionally Released.

กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น 4 , 6

เลขที่ 120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กทม. 10210

โทร. 0 2141 4749 โทรสาร 0 2143 8826 www.probation.go.th

สายด่วนยุติธรรม 1111 กด 77

สายด่วนกรมคุมประพฤติ 1111 กด 78